

Geluidswerende wand A12

wijk De Nekker / Meise & Grimbergen

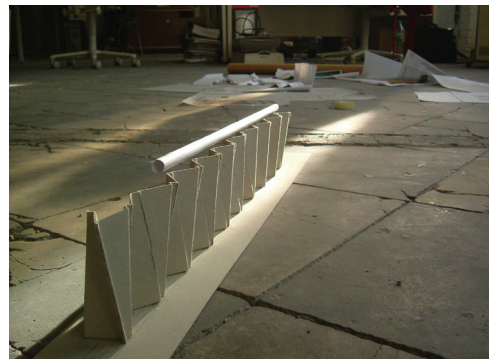
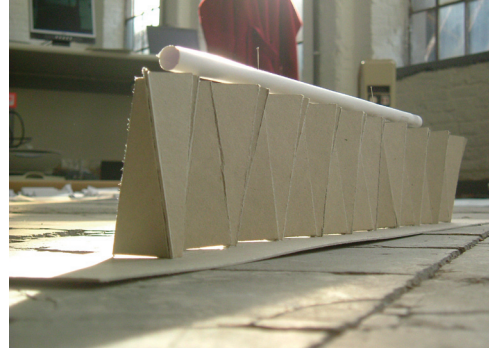
ssa/s6

De geluidswerende wand is ontworpen als een bewerking op de groene lob die zich ten noorden van Brussel bevindt. Als een groot landschappelijk element behoort hij plaats te nemen te midden van het complex van parkachtige strips dat de stad aankondigt. We hebben dit element bedacht als iets wat bij de aarde hoort; of tenminste als iets wat er een aantal aspecten van overneemt.

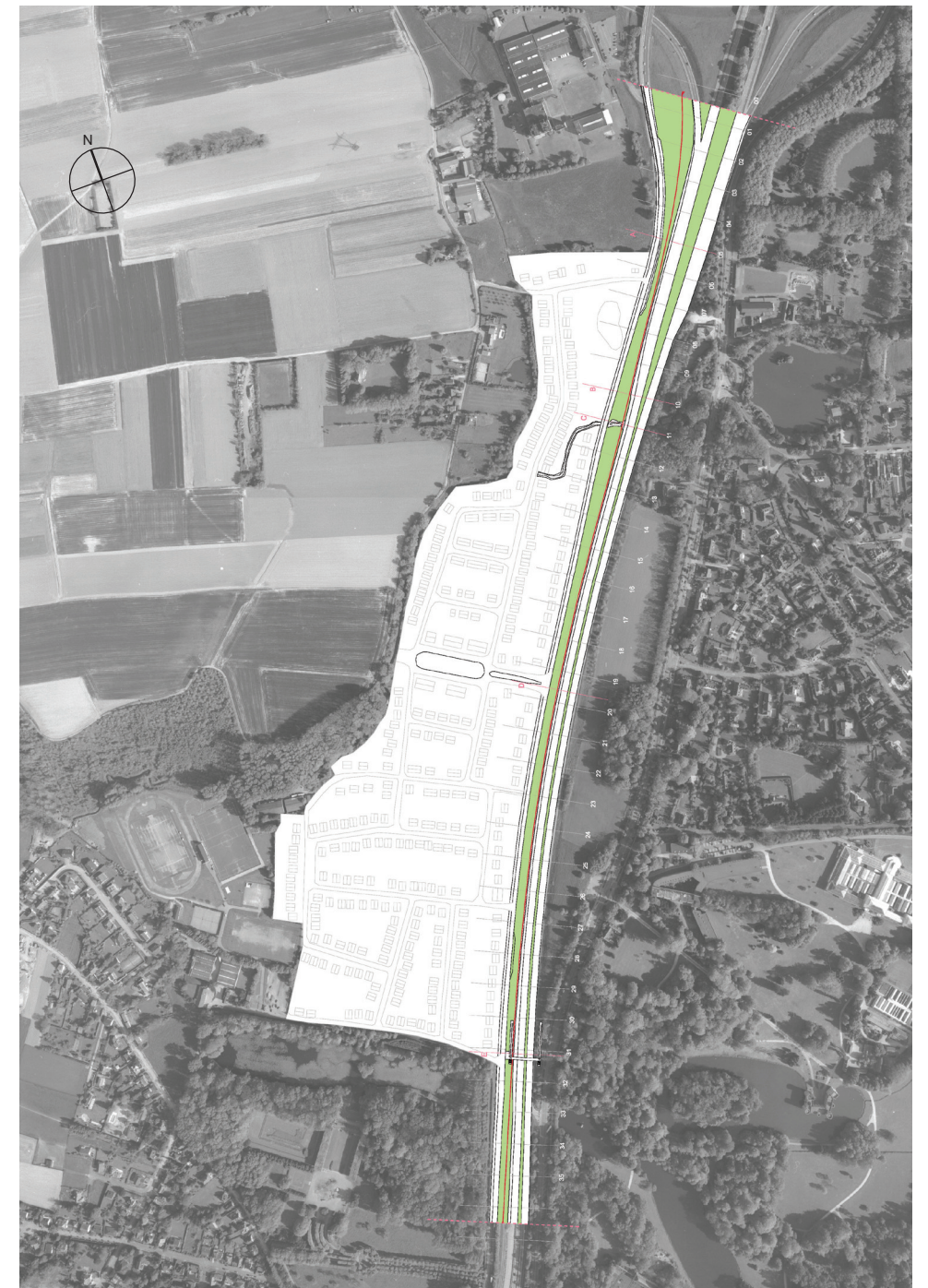
Het nagestreefde industriële productieproces en de modulaire opbouw van de weervaststalen wand zou gemakkelijk tot de accentuering en de esthetisering van zijn constructie kunnen leiden. Eerder dan het accentueren van de tektoniek bespelen we nochtans het register van het tellurische. Terwijl de wand zich duidelijk als een repetitief, ritmisch gelid laat lezen, proberen we zijn karakter van samengestelde constructie achter te houden. Hij doet zich voor als een continue formatie die de glooiing van het terrein en de bochten van de snelweg volgt. In zijn kleur, zijn textuur, in de wijze waarop hij licht ontvangt en schaduw maakt, beklemtoont hij zijn verwantschap met de dingen die de aarde toehoren.

*Aan de aansluiting van de A12 op de Ring van Brussel maken we gebruik van de wijde bermen die de infrastructuur als rest achterlaat om hem uit de grond te laten oprullen en pas verderop het tracé van de snelwegrand te gaan bezetten. Op het andere uiteinde markeren we geen plaats. We laten er de wand abrupt stoppen met een dwars geplaatste module. De strook tussen de snelweg en de te beschermen wijk werd vroeger als buffer aangelegd. De scheidende functie wordt nu overgenomen door de wand. Hierdoor krijgen we ruimte om de wijk af te werken. De bestaande parkachtige aanzet met bossages en een kleine heuvelachtigheid wordt bewaard maar bijkomend intensief verdicht met rode hazelaar (*Corylus maxima 'Purpurea'*). Door die bewerking wordt in de zomer de rood-bruine kleur van de wand naar voor gebracht tot aan de rand van de N276 en de wijk. In de winter blijft de wand zichtbaar als achtergrond voor de dichte houtstructuur van de hazelaar. Door de continue tegenwoordigheid van de variaties op die rood-bruine kleur kan de dominante aanwezigheid van de wand opgenomen worden in de gewenning en de alledaagsheid.*

Waar de bebouwing de verzwakte figuur van een centrum overneemt, beogen we de presentie van de wand kracht bij te zetten en zijn relatie met de woonwijk expliciet te maken. Ter hoogte van de Bosduiflaan wordt het opgaande talud van de snelweg open gehouden. De geluidswerende wand markeert hier de rand van het openbare domein dat de wijk ter beschikking heeft. We doorboren er de wandelementen met lichtkokers die we oriënteren volgens de zonnestand om 17u op het lente en herfst solstitium. Nu door de bouw van de geluidswerende wand ook het visuele contact met de snelweg is verbroken, reconstrueert de zonnewijzer een betrekking met de verkeersinfrastructuur. We maken de bedenking dat de meest beduidende relatie die het wonen met de verkeersinfrastructuur onderhoudt, de verplaatsing van- en naar het werk is. Lichtstreden over het plein merken het tijdstip aan waarop de bewoners thuiskomen.

wedstrijd op uitnodiging Vlaams Bouwmeester (Open Oproep)
in opdracht van Vlaamse Gemeenschap, Afdeling Wegen en Verkeer Vlaams-Brabant
ontwerp: 2005
ontwerpers: Guy Châtel & Kris Coremans
mmv.: N. Van Hulle & N. Naudts
ism.: Bureau Bouwtechniek (Antwerpen), MAA (Lasne) & Ney & Partners (Brussel)

ssa/s6

